

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-929/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužitelja Igora Kumanovića (OIB: 24468730568) iz Zagreba, Kornatska 1D, kojega zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. (OIB: 02535697732), Zagreb, Radnička cesta 50, koju zastupa punomoćnica Maja Čuljak, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja, zamjenice punomoćnice tužitelja Lee Korone i zamjenice punomoćnice tuženika Lucije Primorac, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu broj: 9012433554 od 23. travnja 2007. sklopljenog između tužitelja Igora Kumanovića i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., a koja u čl. 11.3. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila."

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužitelju Igoru Kumanoviću iznos od 172,60 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. ožujka 2025. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i isplatiti iznos od 292,59 EUR, sve to u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužitelju Igoru Kumanoviću iznos od 276,17 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. ožujka 2025. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i isplatiti iznos od 468,16 EUR, sve to u roku od 15 dana.

IV Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na dosuđeni iznos od 292,59 EUR tekuće od 28. ožujka 2025. do isplate, kao i zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na dosuđeni iznos od 468,16 EUR tekuće od 28. ožujka 2025. do isplate.

V Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. naknaditi tužitelju Igoru Kumanoviću troškove parničnog postupka u iznosu od 680,30 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

VI Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je u svojstvu korisnika kredita 23.4.2007. s tuženikom kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu broj: 9012433554, kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 18.938,15 CHF obračunatom prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 11.3. predmetnog Ugovora tuženik je između ostalog obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem razdoblju i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Isto tako, ta odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom da se radi o odredbi koja je sadržana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza s čijim sadržajem nije bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Tuženik je tužitelj odobrio jedan iznos kredita, a isplatio mu drugi umanjen za navodne troškove obrade u iznosu od 284,07 CHF tj. 172,60 EUR, nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu, s time da je kamatu naplaćivao na cjelokupni odobreni iznos kredita. Na taj način tuženik je prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužitelja. Isto tako, odredbom čl. 11.3. Ugovora tuženik je obvezao tužitelja i na plaćanje naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem razdoblju i konačnom iznosu, kod kojeg osiguravajućeg društva te ima li korisnik kredita mogućnost odabira želi li osigurati kredit i kod kojeg osiguravajućeg društva, što sve navedenu obvezu tužitelja kao potrošača također čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično nepoštenom i ništetnom. I ta odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe iz Zakona o zaštiti potrošača te se i na nju odnosi sve što je prethodno u tom dijelu izloženo i glede naknade za obradu kredita. Slijedom toga, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će

se utvrditi ništetnost gore spomenutih odredbi, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat iznosa od 172,60 EUR s osnova naplaćene naknade za obradu kredita, odnosno iznosa od 276,17 EUR s osnova naplaćene naknade za osiguranje kredita, sve sa zateznim kamatama koje potražuje od 28.3.2025. budući da je prethodno tu kamatu uglavničio za razdoblje do 28.3.2025. i sada po toj osnovi potražuje iznos od 292,59 EUR (za naknadu za obradu kredita) i iznos od 468,16 EUR (za naknadu za osiguranje) sa zateznim kamatama tekućim od 28.3.2025. i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnovu zahtjeva tužitelja, dok visinu naplaćenih i utuženih naknada ne čini spornim. U konkretnom slučaju radilo o jasnim, lako uočljivim i razumljivim odredbama zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njihovu poštenost, a sve i da se to može činiti tužitelj ničim ne dokazuje da su takve odredbe prouzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Volja ugovornih strana jasno je i nesumnjivo iskazana Ugovorom o kreditu te nema zakonske osnove da se ista tumači na drugačiji način od one tako iskazane. Ugovor o kreditu solemniziran je kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiji istinitost u parničnom postupku nije dopušteno utvrđivati na drugi način od one kako glasi. Ugovaranje odredbi o naknadi za obradu kredita bilo je uobičajeno u tadašnjem bankarskom poslovanju te nije bilo nikakvih propisa koji bi ukazivali na nedopuštenost takvog postupanja. Tužitelj je prethodno bio upoznat s obvezom plaćanja naknade i njezinom visinom te je pristao na sve navedeno. Osporava i svojstvo potrošača tužitelju te posljedično tome njegovu aktivnu legitimaciju, zatim postojanje pravnog interesa tužitelja, ističe prigovore promašene pasivne legitimacije i zastare te navodi da je ugovor ispunjen u cijelosti zbog čega se ne može isticati ništetnost istoga ili njegovih pojedinih odredbi. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj: 9012433554 od 23.4.2007. s potvrdom javnog bilježnika, otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope, knjigovodstvenu karticu, saslušan je tužitelj.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani, osim u dijelu zahtjeva kojim se potražuje isplata zatezne kamate na uglavničene zatezne kamate.

6. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik 23.4.2007. sklopili Ugovor o kreditu br. 9012433554, potvrđen istoga dana kod javnog bilježnika Zorke Čavajda iz Zagreba pod br. OV-8610/2007, a kojim je tuženik kao banka odobrio tužitelju kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 18.938,15 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita. Namjena kredita bila je kupnja vozila. U čl. 11.3. Ugovora naznačeno je da se korisnik kredita obvezuje prije ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % sukladno Odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Nesporno je da je rok otplate kredita bio 84 mjeseca te je u međuvremenu u cijelosti otplaćen.

7. Nadalje, nije sporno da je tuženik prilikom isplate predmetnog kredita 30.4.2007. tužitelju doista i naplatio naknadu za obradu kredita u protuvrijednosti iznosa od 284,07 CHF što čini iznos od 172,60 EUR, kao i naknadu za osiguranje kredita u protuvrijednosti iznosa od 454,52 CHF što čini iznos od 276,17 EUR. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li su predmetne ugovorne odredbe kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita i naknadu za osiguranje kredita ništetne te ovisno o tome pripada li tužitelju pravo na povrat tako isplaćenog iznosa.

8. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužitelj nije imao utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvaća kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdio i sam tužitelj. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornim ugovornim odredbama o naplati naknade za obradu kredita i naknade za osiguranje kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna spornih naknada kojim bi tužitelju bilo valjano obrazloženo što ugovorene naknade obuhvaćaju i zašto se naplaćuju, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknada i nametnuo ih tužitelju, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknada isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužitelju su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknada kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknada u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužitelju koju isti nije mogao valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba čl. 3. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništavom tj. ništetnom (čl. 87. ZZP-a).

10. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništetnosti spomenutih ugovornih odredbi u smislu citiranih odredbi ZZP-a u svezi odredaba čl. 322. i čl. 324. Zakona o

obveznim odnosima /"Narodne novine", br. 35/05. - dalje: ZOO/), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 323. st. 1. ZOO-a o posljedicama ništetnosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništetne odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda tuženik nepošten stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radilo o nepoštenim i stoga ništetnim odredbama), to je isti u obvezi vratiti tužitelju nepripadno stečene iznose koje je obračunao i naplatio tužitelju kao naknade za obradu kredita i za osiguranje kredita, sve sa zateznim kamatama tekućim od dana stjecanja.

11. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbene zahtjeve te uz prethodno utvrđenje ništetnosti osporenih odredbi naložiti tuženiku isplatu - povrat iznosa od 172,60 EUR s osnova naplaćene naknade za obradu kredita i iznosa od 276,17 EUR s osnova naplaćene naknade za osiguranje kredita, a za koje je provedenim dokazima utvrđeno da su od strane tuženika stečeni bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim pripadaju tužitelju od dana nepripadnog stjecanja gornjih iznosa 30.4.2007., a kako je takve dospjele kamate do 28.3.2025. uglavničio i iskazao u apsolutnom iznosu, to je valjalo tužitelju dosuditi i tako uglavničene kamate u iznosima od 292,59 EUR (na iznos naknade za obradu kredita) i od 468,16 EUR (na iznos naknade za osiguranje kredita). odnosno dosuditi i daljnje zatezne kamate na glavicu potraživanja tekuću od 28.3.2025 do isplate. Stopa zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO). Sud je odbio zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata tekućih od 28.3.2025. na iznose već uglavničenih zateznih kamata, a s obzirom da se radi o nedjeljivom i sporednom potraživanju uz glavni dug koji nesporno nije podmiren te na koji i nadalje teku kamate (potraživanje kamata ovdje stoga ne može predstavljati glavno i samostalno potraživanje) i na koji se stoga ne mogu s osnovom zahtijevati zatezne kamate kako to čini tužitelj u ovom postupku (zabrana anatocizma iz odredbe čl. 31. st. 1. ZOO-a).

12. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužitelja. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredbe o naknadi za obradu kredita i osiguranje kredita nisu ništetne, međutim to ne isključuje njihovu eventualnu ništetnost ukoliko se o tim odredbama nije pojedinačno pregovaralo te su uzrokovale neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornim naknadama, kao i njihovu visinu, dok sam način određivanja naknada u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorene i naplaćene naknada ne mogu dovoditi u vezu s tuženikovim stvarnim troškovima sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Okolnost da je naknada za obradu kredita prethodno bila predviđena i navedena u tuženikovim općim aktima ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužitelj nesporno nije imao nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporne odredbe o naknadama svakako ne predstavljaju bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1021. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema odredbama čl. 327. i čl. 328. ZOO-a na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (što tužitelj

kao ugovorna strana svakako jest), dok se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (neodlučno je što je kredit u međuvremenu isplaćen), što jasno ukazuje na postojanje aktivne legitimacije tužitelja i njegovog pravnog interesa, dok pasivna legitimacija tuženika također proizlazi iz njegovog svojstva ugovorne strane koja je primila ovdje utužene iznose na temelju ništetnih odredbi zbog čega postoji i dužnost povrata istih (čl. 323. st. 1. ZOO-a). Tuženik ničim ne dokazuje da tužitelj u konkretnom slučaju eventualno nije imao svojstvo potrošača (prema odredbi čl. 3. t. 1. ZZP-a potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti), a suprotno proizlazi i iz iskaza samog tužitelja (korištenje osobnog vozila kupljenog kreditom isključivo za osobne i privatne svrhe) te samog teksta ugovora. Okolnost potvrđivanja predmetnog ugovora kao privatne isprave po javnom bilježniku čime je stekao svojstvo javnobilježničkog akta, sama za sebe ne isključuje mogućnost utvrđivanja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništetnost spornih odredbi o naknadama, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 225. ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužitelja te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

13. Trošak tužitelja odnosi se na trošak zastupanja istoga po punomoćniku odvjetniku i to: za sastav tužbe – 50 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za sastav podneska od 18.3.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) - 50 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), za sastav podneska od 28.3.2025. – 12,50 bodova (Tbr. 8. t. 4. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), za zastupanje na ročištima 10.4.2026. i 9.9.2026. – 2 x 50 bodova = 100 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) te za pristup na ročište za objavu ove presude – 25 bodova (Tbr. 9. t. 3. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 448,77 EUR (koju je sud odredio primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a na prigovor tuženika uzimajući u obzir da ovdje istaknuti zahtjev za utvrđenje samo služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu u tom iznosu, dok se potraživanje kamata kao sporednih iako su uglavničene i iskazane u apsolutnom iznosu ne uzimaju u obzir kod utvrđivanja vrijednosti predmeta spora), što ukupno čini 237,50 bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 475,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 118,75 EUR, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, odnosno ovu presudu u iznosu od 60,00 EUR sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23. – dalje: ZSP) i za tužbu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), odnosno za presudu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 50/26.), što sveukupno čini trošak tužitelja u iznosu od 680,30 EUR.

14. Kako tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, sud je primjenom odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a odlučio da troškove postupka tuženik naknadi tužitelju u cijelosti, dok je zahtjev tuženika za naknadu troškova odbijen.

15. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužitelja temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 30. rujna 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e372c**

Kontrolni broj: **0b77f-181a3-c6413**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.